

fra Søsiden, naar han kan gaa i Land paa Sjælland og maaske uden synderlige Forhindringer marchere mod København og sætte sig i Besiddelse af Byen. I saa Fald er der ikke saa megen Anledning til at have den Ulejlighed og Udgift at skyde Byen ned. Det ærede Medlem fra Ringkøbing udtalte ogsaa i Gaar eller i Forgaars, at han har haft Øje for denne Mangel ved Kommissionens Flertals Forslag, idet han mente det nødvendigt, for at sikre Mobiliseringen, at anlægge et Par Fløjforter. Det er jeg enig med det ærede Medlem i. Men naar man ser paa det Forslag, der er fremsat af den højtærede Konseilspræsident, og det Forslag, som det ærede Medlem vilde have fremsat, hvis han havde været Forsvarsminister endnu, fremkommer der ikke saa overmaade megen Forskel. Her foreslaas ganske vist nogle flere Forter end de 2 Fløjforter, men Merudgiften er ikke saa stor, jeg ved ikke, hvor meget saadanne Forter, som det ærede Medlem fra Ringkøbing finder det nødvendigt at anlægge, vilde koste. Men tænkte man sig f. Eks., at de vilde koste 3 Mill. Kr., og de lægges til de $31\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som ere foreslaaede. (*J. C. Christensen*: Der skal ikke lægges noget til de 31 Mill. Kr.). Ja, saa har jeg misforstaaet det ærede Medlem. Naar der ikke skal lægges noget til Beløbet, skal Fløjforternes Anlægssum altsaa trækkes fra de $31\frac{1}{2}$ Millioner, men saa kunde det maaske ogsaa lykkes at faa Udgifterne til det af den højtærede Konseilspræsident forelagte Forslag noget nedsatte. Naar der kan spares til et Par Forter af de foreslaaede $31\frac{1}{2}$ Millioner, kunde der maaske ogsaa spares et Par Millioner Kroner af det Beløb, Forsvarsministeren foreslaar anvendt.

Men enten det nu er det ene eller det andet, er Beløbet ikke saa afskrækkende stort, i Særdeleshed, naar Pengene skaffes til Veje paa den Maade, som den højtærede Konseilspræsident omtalte ved Forelæggelsen af disse Forslag. Jeg sigter til Udtalelsen om, at han paatænkte at fremsætte et Forslag, som skulde gaa i Retning af, at de, der havde en aarlig Indtægt paa 4,000 Kr. og en Formue paa over 30,000 Kr., skulde betale den øjeblikkelige Merudgift, som vilde fremkomme ved at bringe disse Forsvarsforanstaltninger til Veje. (Afbrydelse). Saaledes har jeg forstaaet Konseilspræsidentens Udtalelse, og nu er det mig, der har Ordet, saa kunne de Herrer tale siden. Naar disse Penge bringes til Veje paa den Maade, saa — det gentager jeg — afskrække et

Par Millioner mer eller mindre ikke mig. Altsaa Merudgiften ved dette Forslag giver mig ikke Anledning til Betænkeligheder.

Nu er der nogle, der have sagt, ogsaa af mine Meningsfæller her i Tinget, at det kan alligevel ikke lade sig gøre at gennemføre dette Forslag, fordi det strider mod Venstres gamle Principper. Ja, det er nu saa som saa med disse Venstres gamle Principper. Jeg var nu saa naiv, da Forsvarskommissionen i 1901 blev nedsat, at tro, at det var Alvor, da det af den daværende Konseilspræsident ved Kommissionens Forslags Forelæggelse blev udtalt, at man herefter ikke maatte føle sig bunden ved de Standpunkter, som man tidligere havde haft. Man skulde gaa ud fra, at naar Forsvarskommissionen blev nedsat, saa stod den frit, og saa kunde vi tage, hvilken Stilling til dens Forslag man vilde, uden at være bunden til noget tidligere Standpunkt. Jeg var saa naiv, at jeg troede, at det virkelig forholdt sig saaledes, og at saadan burde det være. Ganske vist har man bagefter fra enkelte Sider søgt igen at lave Politik paa Forsvarssagen, der som alt sagt efter min Mening burde være en Folkesag. Men jeg tænkte alligevel ikke, at det skulde komme til at spille nogen nævneværdig Rolle, da man jo dog i store Dele af Befolkningen, maaske hele Folket, fuldt ud billigede, at Forsvarskommissionen var nedsat med dette Formaal for Øje at bringe Forsvarssagen til endelig Ordning. Heller ikke af den Grund finder jeg, at det Forslag, vi her forhandle om, virker saa afskrækkende.

Men imidlertid er der jo en Ting, som er nødvendig for at faa gennemført en Sag som denne. Ingen Sag føres igennem her i Landet, og heller ikke Forsvarssagen, uden at den maa have Folkets Billigelse, den maa vedtages her af Rigsdagen og Regeringen. Er det ikke Tilfældet, finder jeg ikke, at en Løsning af Forsvarssagen er forsvarlig. (Afbrydelse). Ja, men det er jo en Kendsgerning, som de Herrer ikke kunne bestride, at der er gennemført Forsvarsforanstaltninger, som ikke ere vedtagne af Regeringen og Rigsdagen. Dette understreger jeg og siger, at Rigsdagens Enighed er en absolut nødvendig Betingelse for, at vi kunne faa denne Sag gennemført, som efter min Mening er den for vort Land og vort Folk vigtigste Sag, som jeg endnu har været med til at behandle. Jeg vil derfor udtale det Ønske og det Haab, at det maa lykkes her i Tinget at opnaa Enighed eller i hvert Fald Flertal for Gennemførelsen af et Forslag, som kan